

Po zapoznaniu się z powyższym porozumieniem, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- porozumienie zostało uznane za słuszne,
- Rzeczpospolita Polska ratyfikuje porozumienie, zgłaszając jednocześnie zastrzeżenia w trybie art. 4 ust. 1a i ust. 2a, według treści zamieszczonej w oddzielnym piśmie^{*)},
- porozumienie ze zgłoszonymi zastrzeżeniami będzie niezmiennie zachowywane.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie dnia 27 lutego 1996 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

L.S.

Minister Spraw Zagranicznych: *D. Rosati*

536

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 10 czerwca 1996 r.

w sprawie ratyfikacji przez Rzeczpospolitą Polską Porozumienia europejskiego w sprawie osób uczestniczących w postępowaniu przed Europejską Komisją oraz Europejskim Trybunałem Praw Człowieka.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 7 ustęp 2 Porozumienia europejskiego w sprawie osób uczestniczących w postępowaniu przed Europejską Komisją oraz Europejskim Trybunałem Praw Człowieka, sporządzonego w Londynie dnia 6 maja 1969 r., został złożony dnia 12 kwietnia 1996 r. Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy, jako depozytariuszowi tego porozumienia, dokument ratyfikacji wymienionego porozumienia przez Rzeczpospolitą Polską.

W trakcie składania dokumentu ratyfikacyjnego zostały złożone zastrzeżenia następującej treści:

„1. Rzeczpospolita Polska oświadcza, iż w jej interpretacji artykuł 4 ustęp 1a nie będzie miał zastosowania do osób zatrzymanych, tymczasowo aresztowanych, skazanych pozbawionych wolności oraz wobec których sąd orzekł umieszczenie w zakładzie psychiatrycznym.

2. Postanowienia artykułu 4 ustęp 2a nie mają zastosowania do obywateli polskich.”

Zgodnie z artykułem 8 ustęp 2 porozumienie weszło w życie w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej dnia 13 maja 1996 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, co następuje:

1. Zgodnie z artykułem 8 ustęp 1 wymienionego porozumienia weszło ono w życie dnia 17 kwietnia 1971 r.

Następujące państwa stały się jego stronami, składając dokumenty ratyfikacyjne lub dokumenty przystąpienia w niżej podanych datach:

Norwegia	1 lipca 1970 r.
Luksemburg	10 września 1970 r.
Cypr	12 listopada 1970 r.
Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej	24 lutego 1971 r.
Belgia	16 marca 1971 r.
Malta	30 kwietnia 1971 r.
Irlandia	9 listopada 1971 r.
Szwecja	20 grudnia 1971 r.
Holandia	28 stycznia 1972 r.
Szwajcaria	28 listopada 1974 r.
Niemcy	3 kwietnia 1978 r.
Włochy	6 stycznia 1981 r.
Austria	17 lipca 1981 r.
Portugalia	23 lipca 1981 r.
Liechtenstein	26 stycznia 1984 r.
Francja	27 lutego 1984 r.
Dania	7 marca 1984 r.
San Marino	22 marca 1989 r.
Hiszpania	23 czerwca 1989 r.
Finlandia	27 lutego 1991 r.
Słowenia	27 maja 1994 r.
Węgry	12 stycznia 1996 r.
Republika Czeska	27 marca 1996 r.

2. Oświadczenia i zastrzeżenia złożone podczas składania dokumentów ratyfikacyjnych, przystąpienia lub składania podpisu

BULGARIA

Oświadczenie z dnia 29 września 1994 r., złożone przez Stałego Przedstawiciela Sekretarzowi Generalnemu podczas składania podpisu dnia 3 października 1994 r. (tekst oryginalny w języku angielskim)

^{*)} Zastrzeżenia:

1. Rzeczpospolita Polska oświadcza, iż w jej interpretacji artykuł 4 ustęp 1a nie będzie miał zastosowania do osób zatrzymanych, tymczasowo aresztowanych, skazanych pozbawionych wolności oraz wobec których sąd orzekł umieszczenie w zakładzie psychiatrycznym.
2. Postanowienia artykułu 4 ustęp 2a nie mają zastosowania do obywateli polskich.”

Republika Bułgarii oświadcza, że postanowienia artykułu 4 ustęp 2a nie będą miały zastosowania do jej obywateli.

FRANCJA

Oświadczenie zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym złożonym 27 lutego 1984 r. (tekst oryginalny w języku francuskim)

1. Rząd Republiki Francuskiej oświadcza, iż w jego interpretacji artykułu 4 ustęp 1a nie ma zastosowania do osób zatrzymanych.

2. Stosując artykuł 4 ustęp 1 cudzoziemcy, o których mowa w artykule 1 ustęp 1 porozumienia, będą musieli posiadać dokumenty wymagane przy wjeździe do Francji i w razie konieczności uzyskać niezbędną wizę. Ponadto cudzoziemcy wydaleny z terytorium francuskiego będą zobowiązani uzyskać tzw. „wizę specjalną”. Wizy takie będą wydawane w najkrótszym czasie przez właściwe francuskie urzędy konsularne, z zastrzeżeniem postanowień artykułu 4 ustęp 1b) porozumienia.

3. Rząd Republiki Francuskiej oświadcza, iż ze względu na postanowienia artykułu 4 ustęp 4 w jego interpretacji ustęp 2a) tego artykułu nie ma zastosowania na terytorium francuskim do osób mających stałe miejsce zamieszkania we Francji.

REPUBLIKA FEDERALNA NIEMIEC

Zastrzeżenia i oświadczenie z dnia 3 kwietnia 1978 r., przekazane przez Stałego Przedstawiciela tego samego dnia Sekretarzowi Generalnemu podczas składania dokumentu ratyfikacyjnego (tekst oryginalny w języku angielskim)

Zastrzeżenia:

Podczas składania dokumentu ratyfikacyjnego Stały Przedstawiciel oświadcza, iż rząd RFN składa następujące zastrzeżenia do porozumienia:

1. Stosując artykuł 3 ustępy 1 i 2 porozumienia, ingerencja władz publicznych, wykraczająca poza zakres artykułu 3 ustęp 3, może mieć miejsce pod warunkiem, że jest ona przewidziana przez prawo i niezbędna w demokratycznym społeczeństwie do zapobieżenia przestępstwom.

2. Postanowienia artykułu 4 ustęp 2a porozumienia nie będą miały zastosowania do Niemców w znaczeniu Ustawy Zasadniczej RFN.

Oświadczenie

Niniejsze porozumienie będzie również miało zastosowanie do terytorium Berlina, wywołując skutki od dnia wejścia w życie dla RFN.

WŁOCHY

Oświadczenie z dnia 17 grudnia 1980 r., złożone przez Stałego Przedstawiciela Włoch Sekretarzowi Generalnemu podczas składania do-

kumentu ratyfikacyjnego dnia 6 stycznia 1981 r. (tekst oryginalny w języku francuskim)

Postanowienie artykułu 4 ustęp 2a porozumienia nie ma zastosowania do obywateli włoskich.

HOLANDIA

Oświadczenie zawarte w dokumencie przyjęcia, złożonym 28 stycznia 1972 r. (tekst oryginalny w języku francuskim)

Rząd Królestwa Holandii przyjmuje w całości postanowienia wyżej wymienionego porozumienia w odniesieniu do Królestwa w Europie oraz Surinamu i Antyli Holenderskich.

Oświadczenie z dnia 24 grudnia 1985 r. złożone przez Stałego Przedstawiciela Holandii, zarejestrowane w Sekretariacie Generalnym dnia 3 stycznia 1986 r. (tekst oryginalny w języku angielskim)

Wyspa Aruba, która w chwili obecnej nadal stanowi część Antyli Holenderskich, uzyska autonomię wewnętrzną jako kraj wchodzący w skład Królestwa Holandii z dniem 1 stycznia 1986 r. W związku z tym począwszy od tej daty w skład Królestwa nie będą wchodzić dwa kraje, tj. Holandia (Królestwo w Europie) i Antyle Holenderskie (położone w regionie Karaibów), lecz trzy, tj. dwa wyżej wymienione i Aruba.

W związku z tym, że zmiany, jakie zajdą w dniu 1 stycznia 1986 r., dotyczą jedynie wewnętrznych stosunków konstytucyjnych w Królestwie Holandii i Królestwo jako takie pozostaje podmiotem prawa międzynarodowego, z którym są zawierane umowy, wspomniane zmiany nie będą wywierały skutków w zakresie prawa międzynarodowego w stosunku do umów zawartych przez Królestwo i które mają już zastosowanie wobec Antyli Holenderskich, w tym Aruby. Umowy te pozostaną w mocy w stosunku do Aruby w jej nowym charakterze jako kraju wchodzącego w skład Królestwa. Dlatego też w stosunku do Królestwa Holandii umowy te od dnia 1 stycznia 1986 r. będą miały zastosowanie do Antyli Holenderskich (bez Aruby) i do Aruby.

W rezultacie, odnośnie do Królestwa Holandii wymienione w załączniku umowy, których stroną jest Królestwo Holandii i które mają zastosowanie do Antyli Holenderskich, począwszy od dnia 1 stycznia 1986 r. będą miały zastosowanie do Antyli Holenderskich i Aruby.

Lista umów, których dotyczy oświadczenie

67. Porozumienie europejskie w sprawie osób uczestniczących w postępowaniu przed Europejską Komisją oraz Europejskim Trybunałem Praw Człowieka.

HISZPANIA

Oświadczenie z dnia 26 czerwca 1987 r., złożone przez Stałego Przedstawiciela Hiszpanii,

zarejestrowane w Sekretariacie Generalnym dnia 30 czerwca 1987 r. i odnowione podczas składania dokumentu ratyfikacyjnego dnia 23 czerwca 1989 r. (tekst oryginalny w językach francuskim i hiszpańskim)

Królestwo Hiszpanii oświadcza, iż postanowienia artykułu 4 ustęp 2 nie mają zastosowania do jej obywateli.

SZWAJCARIA

Oświadczenie zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym złożonym 28 listopada 1974 r. (tekst oryginalny w języku francuskim)

Szwajcarska Rada Federalna oświadcza, iż postanowienia artykułu 4 ustęp 2a porozumienia nie będą miały zastosowania do obywateli szwajcarskich oskarżonych lub skazanych w Szwajcarii za ciężkie przestępstwa przeciwko państwu, obronie narodowej lub potencjałowi obronnemu państwa.

ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO WIELKIEJ BRYTANII I IRLANDII PÓŁNOCNEJ

Oświadczenie z dnia 19 października 1971 r., złożone przez Stałego Przedstawiciela Zjednoczonego Królestwa, zarejestrowane w Sekreta-

riacie Generalnym dnia 20 października 1971 r. (tekst oryginalny w języku angielskim)

Zgodnie z artykułem 9 ustęp 2 Porozumienia europejskiego w sprawie osób uczestniczących w postępowaniu przed Europejską Komisją oraz Europejskim Trybunałem Praw Człowieka, mam zaszczyt oświadczyć w imieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, że na podstawie niniejszej notyfikacji postanowienia tego porozumienia będą miały zastosowanie do następujących terytoriów: Jersey, Guernsey i Wyspy Man.

REPUBLIKA CZESKA

Oświadczenie zawarte w dokumencie ratyfikacyjnym złożonym 27 marca 1996 r. (tekst oryginalny w języku angielskim)

Postanowienia artykułu 4 ustęp 2a nie mają zastosowania do obywateli Republiki Czeskiej.

3. Informacje o państwach, które w terminie późniejszym staną się stronami powyższego porozumienia, można uzyskać w Departamencie Prawno-Traktatowym Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Minister Spraw Zagranicznych: *D. Rosati*

537

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 sierpnia 1996 r.

w sprawie sposobu organizowania i prowadzenia działalności w dziedzinie promocji zdrowia psychicznego i zapobiegania zaburzeniom psychicznym.

Na podstawie art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. Nr 111, poz. 535) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Organy administracji rządowej i samorządu terytorialnego, publiczne zakłady opieki zdrowotnej, jednostki pomocy społecznej, szkoły i uczelnie, zakłady penitencjarne, placówki resocjalizacyjne, jednostki wojskowe są zobowiązane do organizowania i prowadzenia działań w zakresie promocji zdrowia psychicznego i zapobiegania zaburzeniom psychicznym.

2. W działaniach, o których mowa w ust. 1, mogą uczestniczyć stowarzyszenia i inne organizacje społeczne, fundacje, samorządy zawodowe, kościoły i związki wyznaniowe, grupy samopomocy pacjentów i ich rodzin oraz inne osoby prawne i fizyczne.

§ 2. Działania w zakresie promocji zdrowia psychicznego i zapobiegania zaburzeniom psychicznym są realizowane w szczególności przez:

- 1) rozwijanie w społeczeństwie wiedzy i umiejętności potrzebnych człowiekowi do samorozwoju i samo-realizacji, radzenia sobie ze stresami i wymaganiami środowiska oraz zwiększania kontroli nad swoim zdrowiem psychicznym,
- 2) kształtowanie zachowań i stylów życia korzystnych dla zdrowia psychicznego, w tym zapobiegających nadużywaniu alkoholu, używaniu innych substancji psychoaktywnych i paleniu tytoniu,
- 3) uwzględnianie zagadnień promocji zdrowia psychicznego i zapobiegania zaburzeniom psychicznym w programach nauczania, a także w progra-